

Svenska Alice, 9 år, följde med mamma och morfar till flyktinglägren för att springa Sahara Marathon i februari. Där blev hon kompis med Mariam, 9 år, och Khadija, 12 år, och fick bo hos Dakna och lilla dottern Fatma, 9 månader.

Tre generationer sprang för Västsaharas frihet

– Mamma, får jag åka med?

Det var det första min 9-åriga dotter sa när jag berättade att jag skulle åka tillbaka till de västsahariska flyktinglägren i Algeriet.

Och det fick hon så klart. 2014 var jag i Smara första gången för att springa Sahara Marathon som en del i arbetet med att uppmärksamma Marockos ockupation av Västsahara. En ockupation som för mig och många med mig befunnit sig under radarn allt för länge. Och 2015 ville jag åka igen, men göra något mer än att bara besöka för att själv förstå och springa.

I år fick jag med mig några personer som är samhällsengagerade och också finns i svensk media på olika sätt: Johan Büser riksdagsledamot för Socialdemokraterna, Hmida Bentallah ordförande för SSU i Kalmar och Jenny Wrangborg, poet och författare.

Förutom dem åkte alltså min 9-åriga dotter Alice och även min pappa. Han ville gärna följa med oss. Att vara där, tre generationer av familjen, gav upplevelsen en extra dimension.

Jenny Wrangborg, pappa, Alice och jag bodde i samma familj där jag också bodde förra året, hos Dakna och hennes familj. Alice blev störtförtjust i Daknas dotter lilla Fatma, 9 månader och lekte med henne

så ofta hon hann. Hon blev också kompis med Mariam 9 år och Khadija 12 år, även om det var lite längre startsträcka. Khadija lärde Alice klapplekar och ett speciellt sätt att hoppa hage på. Och Alice lärde Mariam, Khadija och de andra barnen djur-Yatzee som vi hade med oss.

Det var ett intensivt och trevligt familjeliv för oss med många teceremonier, frukost och middagar. Daknas systrar med familjer kom ofta på besök.

Efter några dagar var det dags för just detta Sahara Marathon. När jag stack iväg tidigt för att springa de 42 kilometrarna i sand och hetta var det svart och kallt. Pappa och Alice vaknade lite senare och förberedde sig på 10 kilometer i samma öken. Vi blev skjutsade ut till startplatserna.

När jag hade 7 kilometer kvar fick jag veta av en funktionär att Alice o pappa var i mål. Jag gav funktionären en sten som han skulle ge till Alice som bevis på att jag visste att hon var i mål och att jag närmade mig. Och när jag bara hade några hundra meter kvar såg jag pappa. Han hämtade Alice och de båda tog emot mig i mål. Vem var stoltast över sin insats i öknen? En nioåring som avslutade sin ökenvandring med en intensiv spurt de sista två hundra metrarna till den väntande medaljen, en göteborgsmamma som kapat en timme på fjolårets maratontid eller en pensionerad pappa/morfar? Ni får gissa.

Alice sammanfattade vår resa dagen före hemfärden så här:

– Det är ju fantastiskt här, de har allt – förutom sin frihet och någonstans att bada!

Alice och morfar har just kommit i mål efter att ha deltagit i solidaritetsloppet Sahara Marathon som genomfördes för femtonde gången.

”Med oss svenska solidaritetslöpare bär vi hoppet om att den svenska regeringen ska verkställa riksdagens beslut från 2012 om att erkänna Västsahara och på så vis sätta press på Marocko.”

På något sätt är det på pricken rätt, men samtidigt är det mitt barns sanning. Hon ser inte var maten och vattnet vi dricker kommer ifrån. Inte heller hur det är att leva här under sommarmånaderna då temperaturen kan ligga på över 40 grader, veckor i streck.

Vecka efter vecka anländer hjälpsändningarna och allt vatten per tankbil. Det här är Sahara, ingenting växer här. Eller med årets Sahara Marathon-slogan ”Träd kan inte växa i öknen, men människor blomstrar”. För vill man ha en lektion i hopp och mänsklig värme ska man ta sig till de västsahariska flyktinglägren.

För vilka är vi att tycka att situationen känns hopplös när västsaharierna själva fortsätter hålla ut i decennier och kämpa så outtröttligt?

Kanske fyller vår fysiska närvaro den viktigaste funktionen – det är ett sätt att berätta för Dakna och de andra i lägret att de inte är bortglömda. Med oss svenska solidaritetslöpare bär vi hoppet om att den svenska regeringen ska verkställa riksdagens beslut från 2012 om att erkänna Västsahara och på så vis sätta press på Marocko.

Och visst har vi lyckats; tidningar som ETC, Arena, Kamratposten, löparforum har publicerat våra texter. Jag märker också att barn gör att jag fått ytterligare ett sätt att dra uppmärksamhet till frågan. Vi har berättat i Alices skola, på mitt jobb. De flesta vet inte mycket om ockupationen av Västsahara men är väldigt nyfikna och intresserade av att veta mer.

För pappas vänner där många varit aktiva i internationellt solidaritetsarbete har det blivit en påminnelse om något som varit nästan bortglömt då så många oroshärdar på andra håll tagit uppmärksamheten från denna sista av kolonier i Afrika.

Text: Emmy Karnerud

Bilder: Emmy Karnerud och Sahara Marathon